

Olvasandó: Lukács ev. 2. rész

Kedves Testvérek!

Miközben az idén ajándéokra elköltött pénz sokszorosa a tavalyi karácsonyhoz képest, a szociológusok szerint egyre kevesebb a szívbeli érték, amit átadunk. A boltokban egyre nagyobb a tömeg, és ezzel arányosan egyre több a feszültség is, és tűnik el még a maradék karácsonyi hangulat is. Mi lehet ennek az oka? A válasz roppant egyszerű. Elveszett az, akiről több mint 2000 éve a karácsony szól, és helyette valami más került a középpontba, amely talmi, mulandó: a fenyő, az ajándék, vagy az „együtt a család” romantikája. Bár ez utóbbi már egyre kevésbé igaz, hiszen sokan mennek szenteste szállodába „wellneszteni”. Mielőtt megvádolnának, hogy irigylem mástól, hogy jól érezze magát, szeretném megjegyezni, én csak azt sajnálom, hogy miközben az emberek csak szórakozni akarnak, nem hallják meg Isten szavát. (Luk. ev. 12:16-20) Pedig a csillag ma is ragyog. Például minden szálloda közelében van templom, ahová el lehetne menni. Minden településen megzendül a harang, hogy hirdesse, megszületett a Megváltó, aki az Úr Krisztus! Vagy, ha mernénk csöndben lenni, talán meghallanánk az angyalok énekét is. No, nem azt, amit a you tube-ról letöltöttünk, hanem, ami a szívünkben csendül. Akkor megéreznénk valamit abból, mi is az a karácsony.

Az ünnephez az is hozzátartozik, hogy utána nem sokkal fordul a naptár, és már 2018-t kell irtunk. A számvetés ideje ez, mivel telt a 2017-es évünk. Gyülekezetünk életéről Isten iránti hálával számolhatok be. A területünkön lévő összes óvodában, általános és középiskolában több mint 350 gyermek vesz részt hittan oktatásban. Nyári táborainkban majd száz gyerek volt. A havi játszó délutánjainkon is mindig sokan vannak. Gyülekezeti családi hétvégéinken Monoszlón és Mátraházán mindig jó volt együtt lenni, beszélgetni, sétálni, kikapcsolódni. Kórházban, öregotthonokban végzett szolgálataink sok embernek segítenek elhordozni a nehéz időszakokat.

Egyházunk rendje szerint gyülekezetünk tagjai megválasztották az egyházközség presbitériumát, világi elnökét. Mindenkinek köszönöm a felelős hozzáállást, és Isten áldását kívánom az újra- és az újonnan megválasztott presbiterek életére.

Idén legnagyobb beruházásunk a templom tornyának visszaépítése volt. Itt szeretném megköszönni az Önkormányzat támogatását, és gyülekezeti tagjainknak azt a sok-sok adományt, amely nélkül nem tudtuk volna megvalósítani ezt a nagy munkát. Még sorolhatnám 2017 eseményeit, de zárszóként inkább hivatgatok mindenkit gyülekezetünkbe. Vegyünk részt együtt az adventi, karácsonyi, újévi istentiszteleteken!

*Azoknak, akikkel esetleg nem találkozánk, kívánok áldott karácsonyi ünnepeket!
A többieknek a találkozás reményében: **Áldás, békesség!***

2017. adventjében

Szloboda József lelkipásztor

Egy lépéssel közelebb az Isten

„... elküldte Isten Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, egy szűzhöz... A szűznek pedig Mária volt a neve. Az angyal belépve hozzá így szólt: Üdvözlégy kegyelembe fogadott, az Úr veled van! Mária megdöbbsz ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. Az angyal ezt mondta neki: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál Istennél! Íme fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. Nagy lesz Ő és a Magasságos Fiának mondják majd...”
(Lukács 1: 26-32/a)

A karácsonyi történet, általában a mai ember fejében egy idillikus képként fogalmazódik meg. Ezt erősíti a karácsony hangulat-jellegének erősítése is, hiszen világunk így, hangulatként tudja megfogalmazni a karácsony mibenlétét. Ennek az ünnepnek békéjét megérzi az is, aki egyébként nem hisz Istenben. Istenről elgondolkodik ezen az ünnepen az is, aki egyébként soha nem nyitotta ki Bibliáját. Mások ezen az ünnepen akkor is elmennek a templomba, ha az év többi napján egyébként nem tennék. Éreznek valamit abból, amit Mária is megérezett Gábriel angyallal való találkozásakor: közelebb lép hozzánk az Isten. Ahogy ma is, bizonyára Mária idejében is sokan találgatták, milyen lesz a jövő. A római elnyomás vagy a korabeli uralkodók önistenítése akkor is megrémíthette az embereket. Háborúk és kizsákmányolás akkor is volt. De Istennek ez a döntése, hogy földre engedi születni a Fiát, megváltoztatta a világ sorsát, átírta az ember élet-fogalmát és megbizonyította Isten szeretetét és kegyelmét az emberiség felé. Gábriel és Mária találkozásában a mennyei világ és a földi találkozik. Akárcsak a születendő Jézus személyében, aki a földi ember formáját ölti magára, de a mennyei világról prédikál. Karácsony evangéliuma ugyanaz, ami a születendő Jézus evangéliuma is: Isten beszélni akar hozzánk és haza hív az Ő Országába. Fontosak

vagyunk Neki, bűneinkre pedig kész bocsánatot adni, ha igazán bánjuk azokat és elfordulunk tőlük. Karácsony üzenete a Jézus üzenete: Isten szeretete erősebb, mint emberi gyarlóságunk.

Próbáltunk már valaha így tekinteni a körülöttünk lévő emberekre, akik kicsinyes önzésükben már csak saját magukat tudják szeretni, mert már rég nem emlékeznek egyetlen alkalomra sem, mikor mások felé úgy tudtak szeretettel odafordulni, hogy abból ők merítették erőt? A karácsonyi történet azért rezonál még a legelvilágiasodottabb ember szívében is, mert Istennek ez a szeretete megváltoztatta a világ menetét. Gondolkoztunk már rajta, milyen lenne a világ Jézus nélkül? Úgy hiszem, a keresztyénség feladata ma is az, mint az első keresztyének idejében. Nem a karácsonyi jászolos idill őrzése, hanem a karácsonykor hozzánk közelebb lépő Istenre való felmutatás. Jézus ezt tette: magyarázta az embernek Isten szeretetét. Aztán mennybemenetelekor a kezünkbe adta ennek a megtapasztalható szeretetnek világformáló üzenetét.

Ha a kedves olvasó azt gondolja, hogy önző világunk Isten szeretetéből semmit nem értett meg, sőt, ettől még változás sem következett be az emberek szívében, akkor azt kell mondjam: csak félig van igaza. A keresztyénség küldetése megértetni Isten szeretetének lényegét, és ha a mai ember önzésében ennek nem látjuk nyomait, akkor valahol nekünk nem sikerült megértetni ezt a szeretetet. Másrészt észre kell vennünk azt is, hogy éppen az egyház szolgálata révén kezdte megérteni az egész világ a mások felé való odafordulás jelentőségét, a betegekről és haladoklókról való méltó gondoskodás felelősségét, a gyermekek - és rajtuk keresztül az egész társadalom - tanuláson keresztül való, fejlődésben rejlő előbbre haladását, az emberi méltóság fogalmát, vagy éppen a hatalmon lévők Isten előtt való felelősségének súlyát.

Sorolhatnám még hosszan, milyen módon hatotta át a Krisztus üzenete világunkat. Éppen ezért - mikor korunk nyomorúságaira nézünk - ismerjük fel: Isten ma is megszólítja az övéit, ahogy annak idején Máriát. Imádságaink ma is inkább Máriához hasonlók legyenek, aki „fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés”, ahelyett, hogy Gábielt megpillantva mindjárt Istent rágalmozta volna a rosszért, ami népével történik. Elgondolkodtat a karácsony eseménye az élet értékéről, Teremtőnkéről, életünk lehetőségeiről és kihívásairól, de mindenekelőtt életünk üzenetéről: amiért is erre a világra születünk.

Karácsony, két világ találkozási pontja. Isten szeretetének legkézzelfoghatóbb valósága. Bizzuk életünket mi is Istenre, hogy kegyelmébe fogadjon minket is, mint Máriát! Karácsony akkor lesz a világ számára is ünneppé, ha megértik, mit jelent kegyelembe fogadottá lenni. Legyen ennek megfogalmazása idén szeretet-vallo-másunk Isten felé, Aki ma is egy-egy lépéssel közeledik felénk!

„Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját”

1. Péter 5: 1

Péter, a presbitertárs, a Krisztus szenvedésének tanúja fordult ezekkel a szavakkal az akkori presbiterekhez. Ahogy az első keresztyének idejében, úgy ma is szükséges és fontos tisztség a presbitereké, akik református gyülekezeteink vezető testületeit alkotják. Hat évre szóló megbízatásuk ideje alatt a lelkipásztorokkal együtt a gyülekezet életének meghatározói ők, így számukra is érvényes a péteri parancs a gyülekezet vezetésével kapcsolatban.

Ebben az esztendőben mi is újabb hat éves időtartamra választottunk presbitereket, akik 2018 és 2023 között lesznek gyülekezetünk előljárói. Egyházunk törvényei alapján, megszabott rendben kellett mindennek megtörténnie azok szavazata által, akik az elmúlt három esztendőben, illetve 2016. december 31-ig nevüket vállalva, adakozásukkal bekerültek egyházközségünk Választói Névjegyzékébe.

Gyülekezetünkben a presbitérium tagjairól történő szavazásra 2017. október 15-én, istentisztelet után került sor. Ez alkalmából szeretném bemutatni a testvéreknek azokat a presbitereket és pópresbitereket, akik az előző hat éves ciklushoz képest újként jelennek meg előttünk.

Bodó János

„1981-ben születtem Budapesten. Az általános iskola elvégzése után, tanulmányaimat a Könyves Kálmán Gimnáziumban folytattam, majd a Rendőrtiszti Főiskolán tanultam 1992-2002 között.

1995-ben konfirmáltam és itt volt az esküvőm 2007-ben.

36 éve a kerületünk lakója vagyok, itt jártam iskolába, itt sportoltam, vagyis itt nőtem fel, és családot is itt alapítottam. A fentiekén kívül aktív tagjai vagyunk gyülekezetünknek, rendszeresen részt veszünk a családi rendezvényeken, ünnepeken, a normál istentiszteletek mellett. Gyermekeink természetesen református hittanra járnak az iskolai lehetőségek keretein belül.”

Bajkay Péter

„1974-ben születtem Tapolcán. Még gyermekkoromban költöztünk Budapestre, így Budán nőtem fel. 2010 óta élek Angyalföldön. 2012-be n megnősültem, melyet 2014-ben konfirmálásom után az Angyalföldi Református Egyházközség templomában meg is erősítettünk Isten előtt. A gyülekezeti életbe is ekkortájt kapcsolódtunk be feleségemmel. 2013-ban született fiunkat és 2016-ban született lányunkat már az angyalföldi templomban kereszteltettük meg.”

Fábián Csaba

„1986. október 5-én születtem Bánffyhunyon (Erdély, Románia). Hét éve vagyok házas és két éve édesapa. Öt éve tagja vagyok a Budapest-Angyalföldi Református Egyházközségnek. Mivel szüleim és nagyszüleim is reformátusok, így gyerekkorom óta kapcsolatom van a református egyházzal és Istennel. Zilahon nevelkedtem és konfirmáltam. Tanulmányaimat Kolozsváron végeztem; a Kolozsvári Műszaki Egyetem Építészmérnöki karán diplomáztam 2010-ben. Jelenleg web-programozással, webtervezéssel és online marketinggel foglalkozom, és 2010 óta saját vállalkozásom vezetem. Szabadidőmet a családommal, illetve utazással töltöm. Presbiterként azt remélem, hogy aktívan hozzájárulhatok a gyülekezet fejlődéséhez és munkám által másokon is segíthetek.”

Lindner Gyula

„1987. július 25-én születtem, Angyalföldön nőttem föl, és egészen 2004-ig itt is laktam. Édesanyámmal, aki szintén presbiter, 1991 óta veszünk részt a gyülekezet életében. Ide jártam hittanórára, itt konfirmáltam 2002-ben, és lettem az ifjúsági közösség tagja. Az angyalföldi gyülekezet meghatározó pontja életemnek: a gyermekként átélt hittanórák, a játék a templomkertben, az agárdi gyermek- majd az ország különböző pontjain tartott ifjúsági táborok, az ifis alkalmak és a gyülekezetben kötött barátságok elválaszthatatlanul kötnek az angyalföldi templomhoz. A Julianna Református Általános Iskolába jártam alsó tagozatba, majd a Fasori Evangélikus Gimnáziumban érettségiztem. 2011-ben az ELTE történelem szakán végeztem, itt is doktoráltam 2015-ben ókortörténet szakirányon. Jelenleg a Pécsi Tudományegyetem Ókortörténeti Tanszékének vagyok az oktatója.”

A megválasztott új és régi presbiterekre, gyülekezetünk vezetőire, és minden egyes tagjára kérem Isten áldását Leskó Tamás presbiter testvéremmel együtt, aki így imádkozott Urunkhoz, Istenünkhöz:

Mennyei Atyánk!

Áldunk és magasztalunk Téged, hogy megőrizted gyülekezetünket az elmúlt évtizedekben. Kérünk, vezérelj bennünket mostani megújulásunkban is, templomunk tornyának helyreállításában és a presbiterválasztásban!

Add a Te Szentlelkedet, hogy a templommal együtt közösségünk is épüljön! Szenteld meg az új tornyot, hogy olyan jel legyen a környéken élők számára, amely hirdeti nekik a Te üdvözítő kegyelmedet.

Áldd meg az új presbitérium szolgálatát, és adj hitet és bölcsességet a presbitereknek, lelkipásztorainknak és a gyülekezet egészének, hogy a Te akaratodat kövessük és cselekedjük! Ámen.

Nagy Gábor

Károli Gáspár

„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”

Mk. 13,31

Isten kegyelméből, 2017. október 31-én ünnepelhetjük a protestáns felekezetek - közöttük mi is, reformátusok - a reformáció 500. évfordulóját. Ezért idén minden megjelenő számunk beszámolt egy jeles magyar reformátorról is. Ebben a számban szeretném röviden bemutatni Károli Gáspárt, akinek kitartó és áldozatos munkája nyomán kezünkbe vehetjük anyanyelvünkön a Szentírást.

Károli Gáspár 1530-ban született Nagykárolyban. Eredeti neve Radics Gáspár volt, később vette fel szülővárosa után a Károli nevet. Taníttatását a jeles reformátorra, Kopácsi Istvánra bízta. Magasabb szintű tanulmányait külföldön végezte, Strasbourgban és Wittenbergben. Isten jó nyelvérzékkel ajándékozta meg őt, és ezt ki is használta. Tanulmányai során nagyon jól megtanult görögül és héberül, amit a Biblia-fordításban kamatoztatott később. Mikor hazajött, szerencsétlenségére Szatmár várában ragadt, és végig kellett élnie a vár ostromának nehézségeit. Ez az élmény adta a gondolatot, hogy jobb lenne, ha az emberek kard helyett a Bibliát forgatnák. 1563-ban meghívják Göncre lelkipásztornak, és szolgálatba is áll. Eltelik néhány évtized, melyről nem igazán tudunk, de annyit igen, hogy fontos számára a gönci iskola felvirágoztatása.

A Biblia-fordítás gondolata folyamatosan foglalkoztatta őt; szüksége volt emberekre, munkatársakra és ami a legnagyobb gondot okozta: pénzre. A könyvnyomtatáshoz rengeteg pénzre volt szükség, de mindezek ellenére nem vetette el a gondolatot. Egy nap egy fiatal tanító kopogtatott be hozzá, Pelei János személyében, aki felajánlotta segítségét ebben a nemes feladatban. Elkezdtek szervezni a munkatársi közösséget: szívesen csatlakozott hozzájuk Huszti Imre tudós, Károlyi Péter tanító és Czeglédi János vizsolyi lelkész. Elindult a hatalmas fordítói munka, szakadatlanul és fáradhatatlanul, napról napra, éjszakáról éjszakára fordítottak. Ha valaki elcsüggedt, és úgy érezte, hogy nem lehet befejezni, mert szinte lehetetlen, akkor egymást bátorították a munka folytatására.

Isten csodálatos gondviselésének köszönhetően, egy nap Ecsedi Báthori István országbíró kopogtatott be Károli Gáspár parókiájának ajtaján, hogy felajánlja vagyonának egy részét a Biblia nyomtatására. Megszervezte, hogy a Bibliát Vizsolyban nyomtassák ki, melyben Mantskovit Bálint nyomdászmeister állt rendelkezésükre. Károli mély hálát érzett Isten iránt, hogy a sok éves munka nem volt hiábavaló. Egy fiatal fiú is szolgálatba állt, aki a fordított lapokat szállította Göncről Vizsolyba. Ezt a fiatal Szenci Molnár Albertnek hívták.

Hat hónap fáradságos munka után elkészült az eső, nyomtatott, magyar Biblia. Majd több száz példányban kellett újranyomtatni, hiszen nagyon hamar a legolvasottabb könyv lett az országban, és tudjuk, hogy ma is világszerte a legolvasottabb könyv a Szentírás.

Károli életén is látható Isten áldása, hiszen minden segítséget megkapott a munkatársak személyében a munkára, és az anyagi támogatás kérdését is rábízta Isten egy gazdag ember szívére. Láthatjuk: Isten megáldja az ő gyermekeinek fáradságos munkáját Országának építésében.

Péter Henrietta

Melyiket a kilenc közül?

Élt egyszer egy szegény csizmadia itt ebben a nagy Pestvárosban, aki semmiképpen sem tudott a mesterségéből meggazdagodni.

Nem azért, mintha az emberek összebeszéltek volna, hogy ezentúl ne viseljenek csizmát, nem is azért, mintha a magisztrátus megparancsolta volna, hogy ezentúl a csizmákat fele áron kell adni. Munkát is jót csinált a jámbor, maguk a vendégek panaszkodtak, hogy nem bírják elszaggatni, amit ő egyszer megvarr: volt is dolgoztatója elég, fizettek is becsülettel, egy sem szökött meg kifizetetlen árjegyzékkel.

Azért nem tudott tudniillik semmi gazdagságra jutni János mester, mert másfelől az Isten olyan különösen megáldotta, hogy minden esztendőben rendszerint született neki egy gyermeke, hol egy fiú, hol egy leány, és az olyan egészséges volt, mint a makk.

– Ó, én uram Istenem! – sóhajtozék gyakran János mester minden újabb számnál, amint lőn hat, lőn hét, lőn nyolc; mikor lesz már e hosszú sor után punktum? Egyszer azután eljőve a kilencedik; az asszony meghalt, és azután ott volt a punktum.

János mester egyedül maradt a kilenc gyermekkel a világon.

– Hej, sok van azzal mondva.

Kettő, három már iskolába járt, egyet, kettőt járni kellett tanítani, másikat ölben hordozni, kit etetni, kinek pépet főzni; emezt öltöztetni, amazt megmosdatni és valamennyire keresni! Bizony édes atyámfia, ez nem csekély hivatal: próbálja

csak meg valaki.

Mikor cipőt kellett szabni, egyszerre kilenc cipő! Mikor kenyeret kellett szelni, egyszerre kilenc karéj! Mikor ágyat kellett vetni, egyszerre az ajtótól az ablakig az egész szoba ágy, tömve, dugva apróbb, nagyobb, szöszeke, barna, emberforma fejekkel!

– Ó, én uram és Istenem, de megáldottál engemet; – sóhajtozék magában elégszer a jámbor kézműves, mikor éjfélen is túl ott ütötte a mustával a talpat a tőkénél, hogy ennyi lélek testét táplálhassa, s hurítgatta hol egyiket, hol másikat, a ki álmában rosszul viselte magát. Kilenc biz ez, egész kerek kilences szám. No de hála érte az úristennek, még nincsen ok a panaszra; mind a kilenc egészséges, jó erkölcsű, szép is, jó is, épkézlábbal és gyomorral megáldva; s inkább kilenc darab kenyér, mint egy orvosságos üveg, inkább kilenc ágy egymás mellett, mint egy koporsó között; az úr Isten őrizzen meg tőle minden érzékeny apát, anyát, még akinek nyolc marad is, ha egyet elvesznek belőle.

Nem is volt János mester gyermekeinek semmiféle szándékuk a meghalásra; az már el volt végeztetve, hogy ők mind a kilencen keresztül dolgozzák magukat az életen, s nem engedik át helyüket senkinek; nem ártott azoknak sem az eső, sem a hó, sem a száraz kenyér.

Egy karácsonyestén János mester későn tért haza a nagy szaladgálásból, mindenféle kész munkákat vitt haza, kevés pénzecs két szedett be; ami ismét a mesterségéhez, meg a napi szükségek fedezésére kellett. Hazafelé futtában minden utcaszegleten látott aranyos, ezüstös báránnyakkal, cukorbabákkal rakott asztalokat, amiket jámbor kofák árulgatnak olyan gyermekek számára, akik magukat jól viselik; meg is kérdik előbb, hogy a rossz gyermekeknek ne adjanak el belőle; János mester egy-egy helyen meg is állt: talán venni kellene belőle? micso-da? mind a kilencnek? Az sok volna. Egynek vegyen? Hogy a többi azután irigykedjék rá. Nem; majd ad ő nekik más karácsonyi ajándékot, szépet is, jót is, ami el sem törik, el sem kopik, s aminek valamennyi örülhet, mégsem veheti el a másiktól.

– No gyerekek: egy, kettő, három, négy; mind itt vagytok, – szólta, haza érkeve kilencfejű családja körébe. – Tudjátok-e azt, hogy ma van karácsonyestéje? Ünnepe ám ez. Nagyon örvendetes ünnepe. Ma este nem dolgozunk semmit, hanem örülünk valamennyien.

A gyerekek úgy örültek annak, hogy ma örülni kell, majd felvették a házat.

– Megálljatok csak, hát még ha megtanítalak benneteket arra a nagyon szép énekekre, amit én tudok. Nagyon szép éneket tudok ám; erre a napra tartogattam, karácsonyi ajándéknak!

Az apróságok nagy zsvivajjal kapaszkodtak apjuk ölébe, nyakába; majd lehúzták

azért a szép énekért.

– No! mit mondtam! Ha jól viselitek magatokat. Aztán szépen sorba kell állni. Így ni, amelyik nagyobb, előbbre, amelyik kisebb, hátrább.

Úgy szépen sorba állította őket, mint az orgonasípkokat. A két legkisebb az apa térdére és karjára jutott.

– Már most csendesség! Majd én előbb elénekelem: ti pedig majd aztán utánam. Azzal komoly áhítatos képpel, levéve zöld sipkáját fejéről, elkezdé János mester azt a szép hangzatos énekét, ami így kezdődik:

„Krisztus urunknak áldott születésén...”

A nagyobb fiúk és leánykák az első hallásra megtanulták a dallamot, több baj volt a kisebbekkel, azok mindig félrevitték a dalt, s ki-kimentek a taktusból, végre mindnyájan tudták azt, s az volt aztán a nagy öröm, mikor mind a kilenc egyszerre vékonyan és vékonyabban zengedezé azt a szép dalt, amit maguk az angyalok énekeltek azon az emlékezetes éjszakán, s talán még most is énekelnek, amidőn ilyen szép kilenc ártatlan lélek őszinte örömeinek harmóniás hangja kéri onnan felülről a visszhangot tőlük?

Bizonyára a gyermekek énekének örülnek ott fenn a mennyben.

Hanem annál kevésbé örülnek odafenn az első emeleten. Ott egy gazdag nőtelen úr lakik, egymaga kilenc szobában: egyikben ül, a másikban alszik, a harmadikban pipázik, a negyedikben ebédel; ki tudná, mire használja a többit?

Ennek sem felesége, sem gyermeke, hanem van annyi pénze, hogy maga sem tudja, mennyi?

Ez a gazdag úr éppen nyolcadik szobájában ült ez este, és azon gondolkozott, hogy miért nincs az ételnek íze? Miért nincs a hírlapokban semmi érdekes? Miért nincs e nagy szobákban elég levegő? Miért nincs a ruganyos ágyban csendes álom? Amidőn János mester földszinti szobájából elkezdett elébb lassan, aztán mindig erősebben hangzani föl hozzá ama vidámságra ösztönző ének.

Eleinte nem akart rá ügyelni, hogy majd vége szakad, hanem amikor már tizedszer is újra kezdték, nem állhatta tovább a dolgot.

Összemorzsolta kialudt szivarát, s lement maga hálókabátban a csizmadia szállítására.

Éppen végezték azok a verset, amint benyitott hozzájuk, s János mester egész tisztelettel kelt fel a nagy úr előtt háromlábú székéről.

– Kend János mester a csizmadia, ugye? – kérdé tőle a gazdag úr.

– Igenis szolgálatjára, nagyságos uram, parancsol egy pár fénymázás topánkát?

– Nem azért jöttem. De sok gyermeke van kendnek.

– Van biz, nagyságos uram, kicsiny is, nagy is. Sok száj, mikor evésre kerül a dolog.

– Még több száj, mikor énekelnek. Hallja kend János mester, én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet ide a gyermekei közül, én azt fiammá fogadom, felneveltetem, eljár velem utazni külföldre, lesz belőle úr, a többieket is segítheti.

János mester szörnyű szemeket meresztett erre a mondásra; nagy szó volt az! egy gyermeket úrrá tenni. Kinek ne ütne ez szeget a fejébe?

– Hogyne adná? Persze, hogy odaadja! hiszen az nagy szerencse.

– No válasszon kend közölök hamar egyet; aztán menjünk. – János mester hozzáfogott a választáshoz:

– Ez a Sándorka. No ezt nem adom. Ez jól tanul; ebből papnak kell lenni; a második: ez leány, leány nem kell a nagyságos úrnak; a Ferencke: ez már segít nekem a mesterségben, enélkül nem lehetek el; a Jánoska: lám, lám, ez meg a nevemre van keresztelve, nem adhatom oda; a kis Józsi: ez meg egészen az anyja formája, mintha csak ötlet látnám, ez ne lenne többet a háznál? No most megint leány következik, ez semmi; azután itt van a Palika. Ez volt az anyjának legkedvesebbje; ó, szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha ezt idegennek adnám; no ez a kettő meg még nagyon kicsiny, mit csinálna velök a nagyságos úr? Úgy járt, hogy már a végére ért, még sem tudott választani. Azután alulról kezdte felfelé; de csak az lett akkor is a vége, hogy ő bizony nem tudja, melyiket adja oda, mert ő valamennyit szereti.

– No porontyok! Válasszatok magatok; melyitek akar elmenni, nagy úr lenni, kocsiban járni? szóljatok no; álljon elő, aki akar.

A szegény csizmadia majd elfakadt már sírva, ahogy ezt mondta; a gyerekek azonban e biztatás alatt apródonkint mind a háta mögé huzódtak; ki kezét, ki lábát, ki bőrkötényét fogta meg apjának, úgy kapaszkodott bele, s bújt a nagy úr elől.

Utoljára János mester nem állhatta tovább, odaborult közéjük, átnyalábolta valamennyit, s elkezdett a fejükre sírni, azok pedig vele együtt.

– Nem lehet, nagyságos uram, nem lehet. Kérjen tőlem akármit a világon, de gyerekeimet egyiket sem adhatom senkinek, ha már az úr Isten nekem adta őket. A gazdag úr azt mondta rá, hogy ő lássa, hanem hát legalább annyit tegyen meg a kedvéért, hogy ne énekeljen többet gyermekeivel ide alatt, s fogadjon el tőle ezer pengőt ezért az áldozatért.

János mester soha még csak kimondva sem hallotta ezt a szót „ezer pengő”, és most a markába nyomva érzé.

A nagyságos úr megint felment a szobájába unatkozni, János mester pedig nagyot bámult azon az ismeretlen alakú ezer forintos banknótán, s azután elcsukta azt félelmesen ládájába, a kulcsot zsebébe tette és elhallgatott.

Hallgatott az apróság is. Nem volt szabad énekelni.

A nagyobb gyerekek mogorván kuporodtak le a székre, a kisebbeket csitítgatva, hogy nem szabad énekelni; a nagy úr odafenn meghallja.

Maga János mester hallgatva járt fel alá a szobában, s gorombán kergette el magától azt a kis porontyot, aki feleségének kedvence volt, mikor odament hozzá, s arra kérte, hogy tanítsa meg őt újra a szép énekre, mert már elfelejtette.

– Nem szabad énekelni.

Azután leült duzzogva a tőkéhez, elkezdett buzgón szabdalni; addig faragott, addig szabdalt, míg egyszer azon vette észre magát, hogy maga is el kezd dudolni: „Krisztus urunknak áldott születésén”.

Először a szájára ütött, hanem azután megharagudott, nagyot ütött a mustával a tőkére, kirugta maga alól a széket; kinyitotta a ládát, kivette az ezer forintost, s futott fel az emeletre a nagyságos úrhoz.

– Nagyságos jó uram! Instálom alássan, vegye vissza a pénzt, hadd ne legyen enyim, hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik; mert az több ezer forintnál.

Azzal letette az asztalra a bankót s nyargalt vissza az övéihez, sorba csókolta valamennyit, sorba állítá orgonasíp gyanánt, közéjük ült alacsony székére, s rákezdék tiszta szívből újra:

„Krisztus urunknak áldott születésén.”

S olyan-olyan jó kedvük volt, mintha övök volna az a nagy ház. Akié pedig volt az a nagy ház, nagy egyedül járt kilenc szobáján keresztül, s gondolkozott magában, hogy vajon mi örülni valót talál más ember ebben a nagy unalmas világban.

Jókai Mór - 1856

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Goldbach Ferenc, Kiss Gyöngyi,
Koroknai Tegez Ferenc, Nagy Gábor, Péter Henrietta, Szloboda József

Kiadja: Budapest Angyalföldi Református Egyházközség

A szerkesztőség címe: 1139 Budapest, Frangepán u. 43.

Telefonszáma: 350-8659 **e-mail:** angyalfold@bpszak.hu

A gyülekezet számlaszáma: 10700691-25603301-51100005

Kérem vigyázzanak, az ajtók záródnak!

„megérkezik a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó”

(Máté 25:10)

Fekete péntek, szombat, vasárnap, idióta rohangálás, a boltok méééég nyitva, a vásárlóért akár éjfélig is, mert az évet díszpapírba csomagolt szeretettel és ráadás doboz szerpentinnel lehet köszönteni... Hiába is igyekszem, nem tudom leírni azt az örült vágát, amit közülünk sokan egy levegővel próbáltak megoldani az ünnepek alatt. Csak még 5 perc hiányzott, hogy pont elérjük, megvegyük, feladjuk, kisüssük, felhívjuk, a napot, az évet szépen zárjuk. Legalábbis azt hittük, hogy csak annyi hiányzott.

Ha valaki ezen rohanás közben átélte, hogy a metró lassan, de könyörtelenül csukódó ajtaja három perces kényszerű várakozásra, mozdulatlanságra ítélte, annak lehet hogy más is jutott, mint a lobogó haj, és a kuszálódó gondolatok. **Kérem vigyázzanak, az ajtók záródnak.** – Nem, nem akartunk vigyázni, mi fel akartunk szállni. És pont az orrunk előtt csukódott be. Ez van. Akkor hát szatyorral a kézben, táskával a vállon, gondolkodjunk...

Pont mint az öt balga szűz. Mi csak három percet veszítettünk, ők azonban egy egész mennyegzőt. Becsukódik a 2017-es esztendő ajtaja, s egészen bizonyosan nem azt látjuk benne, mint amit az elején, a nyitáskor reményként fogalmaztunk meg. Jó-e, nem tudom. Nem az én tisztem értékelni. Mindenki megteheti saját maga, s bölcsőbb is, ha ebbe nem szólunk bele. A számvetéseket egyedül kell elvégezni.

Ami közös ügy, az a hálaadás. Mert hálát adni közősen kell. Ugyanis az év vége felé közeledve pontosan tudjuk/tudtuk, hogy hány nap van karácsonyig, szilveszterig. Pontosán tudjuk, hogy a metró ajtaja fölött villogó piros lámpa azt jelzi: mindjárt hallható a „**Kérem vigyázzanak, az ajtók záródnak.**” mondat.

S pontosan tudjuk azt is, hogy ennek az esztendőnek a kezdetén Isten meghívott minket egy ünnepség-sorozatra, vendégségre, melyen Krisztussal együtt ünnepelhetünk. Nem úgy, mint a balga szüzek... Mi pontosan tudjuk, hogy most záródik az ajtó, kívül pedig akkor maradunk, ha elfeledkezünk a hálaadásról.

Az első legfontosabb, hogy itt vagyunk, s a mi szánk mondhatja a hálaadó szavakat.

A második legfontosabb: sok-sok hívó szót hallattunk, és sok-sok hívó szót hallathattunk is.

A harmadik legfontosabb, hogy az ajtók záródását nem a vakszerencse működteti, hanem Isten, aki az időnek is Ura, lehetőséget teremt az esztendő eseményeinek időtlen újragondolására.

Mindig van egy ember, aki (bár nem értjük) engedi elmenni a metrót, mert neki a következő is éppen olyan jó. Mindig van egy ember, aki (bármilyen korán érkezünk a templomba) már ott ül, s beszélget Istennel. Mindig van egy ember, aki (bár meglepni akarjuk) már várja hívásunkat, jelentkezésünket, üzenetünket. Mindig van egy ember, aki (bár sürget a figyelmeztetés) nem siet, nem kapkod, mert tudja, hogy jó helyen van: Ott ahol hálát lehet adni az elmúlt esztendőért.

Koroknai Tegez Ferenc

A boldog újév receptje

Vegyünk 12 hónapot, gondosan tisztítsuk meg őket minden korlátoltságtól, irigységtől, gáncsoskodástól, gógtól, anyagiasságtól, önzéstől, telhetetlenségtől, düh-től és félelemtől.

Ezt követően minden hónapot osszunk 30 részre. Minden napot külön gyúrjunk össze egy résznyi munkából, két rész jó szándékból és humorból. Adjunk hozzá 3 púpozott evőkanál optimizmust, egy kávéskanál türelmet, egy csipetnyi figyelmességet, csendet és imádságot.

Az elkészített masszát pácoljuk bőségesen szeretetben és szolgálatkészségben. A megszilárdult alapot díszítsük a mosoly és a dicséret apró virágaival, tálaljuk fel derűvel.

Boldog újévet!

Zsengellér Józsefné gyűjtése alapján

Ember tervez, Isten végez?

„Az embereknek az értelme terveli ki útját, de az Úr irányítja járását.”

Péld. 16,9

Kedves Olvasó!

Egy újabb év végéhez, és egyben egy újabb év elejéhez érkeztünk. Minden ilyen év vége különböző érzelmeket vált ki az emberekből. Vannak olyan évek, amikor mély hálaadással gondolunk vissza az elmúlt esztendőre, és szívünk mélyén reméljük, hogy a következő év is Isten áldásainak gazdagságában telik majd. Vannak olyan évek melyeket úgy zárunk le magunkban, hogy tele volt nehézséggel és a tavalyi terveink nem sikerültek, de talán a következő év sikerebb és boldogabb lesz, mint amilyen most volt.

De minden ember szívében, év elején megfogalmazódik a bizonytalanság érzése: vajon, hogy is fog alakulni ez az év. Talán legtöbbször bizakodva gondolunk a jövőre, olykor pedig félelemmel gondolunk rá. Mindannyian jól ismerjük azt a közmondást, mely így hangzik: „Ember tervez, Isten végez.” Én, mikor meghallom ezt a közmondást, mindig a lemondás és a beletörődés érzése csendül ki ezek mögül a szavak mögül. Én szeretnék valamit, de ha nem lehet, hát akkor kénytelen vagyok elfogadni, ami van. A Példabeszédek Könyvében van a fent idézett mondat, amit ha nem vizsgálunk meg figyelmesen, akkor könnyen azt gondolhatjuk, hogy erről szól, de valóban sokkal többről, mint a közmondás. A közmondás arról szól, hogy az ember a saját eszére támaszkodva hozza meg a döntéseit, és az Isten eldöntheti, hogy ez tetszik neki vagy sem. De az az ember, aki Isten közelségében él és vele szoros kapcsolatban, az nem csak a választ várja tőle, hanem engedi, hogy Isten szava a döntési folyamatban, a terveiben szerepeljen. Ez nem azt jelenti, hogy nem lehetnek terveink és vágyaink, hanem azt jelenti, hogy miközben megfogalmazzuk terveinket, Isten bölcsességét kérjük. Aki így hoz meg egy döntést, így fogalmaz meg egy tervet, az a tervének megvalósulását úgy fogadja el Isten kezéből, mint Isten ajándékát. Ha pedig nem úgy alakulnak a dolgok, akkor nem duzzogva elfogadja, hanem belátja, hogy Isten olykor megvéd bennünket a saját jónak hitt döntéseinktől.

Isten idén is azt várja tőlünk, hogy merjünk benne megbízni, hogy ő igazán tudja, hogy mi a jó nekünk, hiszen mi mindig csak egy-egy puzzle darabot látunk életünk kirakójából, de ő látja az egész képet. Ha így tudunk bízni benne, akkor Isten megajándékoz bennünket az ő békességével a következő évre nézve is.

Kívánom, hogy adjon nekünk Isten olyan szívet, mely tud benne teljes mértékben bízni. Így legyen!

Ámen

Péter Henrietta

Kedves Testvérek!

Szeretném bemutatni gyülekezetünk egyik új hittanoktatóját, de már a megszólítással bajban vagyok. Hogyan szólíthatlak kedves Sára? Vagy Sarolta?

Vas Zsoltné vagyok, és bár a születési, anyakönyvezett nevem Mácza Sarolta, a keresztségben a Sára nevet kaptam, ezt használtam mindig.

Köszönöm! Tehát kedves Sára, mondanál néhány gondolatot magadról?

Felvidéki magyar családból származom, Rév-Komáromban nőttem fel, ott érettségiztem a Magyar Tannyelvű Gimnáziumban 1992-ben. 17 éve élek boldog házasságban, a férjem rendőrtisztként dolgozik a nemzetközi bűnüldözésben. Pontosán húsz éve, 1997 őszén végeztem a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán református teológusként. Egy évig dolgoztam az egyházban vallásánarként, és bár nagyon szerettem, akkor úgy éreztem, hogy nem ott a helyem, és szociális munkásként, nehéz helyzetben lévő családokkal kezdtem foglalkozni. Tizenkét évig dolgoztam a gyermekvédelemben: először egy hajléktalanság felé sodródó családok megmentéséért tevékenykedő alapítvány krízisszállóján, majd egy gyermekotthonban családgondozóként, később utógondozóként. Eközben két kislányom született (most 9 és 12 évesek), és a gyes alatt elvégeztem a Budapesti Corvinus Egyetem Közigazgatás tudományi Karán az igazgatásszervező szakot. 2011 óta a közigazgatásban dolgoztam, többször vezetőként. Ügyfélszolgálatokat irányítottam, ahol a munka szervezésén túl a konfliktuskezelés és a problémamegoldás volt a legfontosabb feladatomban.

Igazán sikeres életút. Elégedetten nézhetsz vissza, azt gondolom.

Úgy látom, visszanezve az elmúlt 20 évre, hogy az Úr gazdagon megáldotta a munkámat a krízisszállón, a gyermekotthonban, de még a közigazgatásban is. Volt értelme annak, hogy éppen akkor voltam, éppen azon a helyen. Mégis, egyre inkább úgy éreztem magam, mint

Kosztolányi Dezső: Boldog, szomorú dal című versében a költő, mikor arra eszmél, hogy bár mindene megvan, a lényegét elvesztette: „Itthon vagyok itt e világban, S már nem vagyok otthon az égben.”

Tehát valami újat kerestél és találtál. „És a zörgetőnek ajtó nyitattik.”

Most, így negyven felett, újra elindultam megkeresni a kincset, és köszönöm, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy megszerzett tapasztalataim birtokában, a régen megtanult teológiai tudással felvértezve, hittanoktató lehessenek a 13. kerületi állami iskolákban. Hiszem, hogy szót tudok majd érteni a gyerekekkel, és együtt tudunk majd az élő víz kútfejéhez, Jézus Krisztushoz járulni, megélni azt a csodát, hogy ha csak ketten-hárman is igazán az Ő nevében tudnak együtt lenni, az Ő dolgairól tudnak beszélgetni, Ő valóban ott van közöttük... Bízom benne, hogy ilyen hittanórákat sikerül majd megélnünk a 2017/2018-as tanévben. Mit is mondhatnék erre? Úgy legyen! Ámen!

Nagy Gábor

Hívogató:

2018-ban is folytatjuk rendszeres alkalmainkat, mint a családi délután, házaspár-kör, bibliaiskola, diakóniai alkalmak, kirándulások, szeretetvendégségek ..., és még sorolhatnám.

Mindezeket szórólapjainkon és weboldalunkon (www.frangepan.hu) kísérhetik nyomon.

Bízatok mindenkit, hogy jöjjön el, vegyen részt, hiszen az istentiszteletek mellett ezek a programok segítenek Isten mélyebb megismerésében, valamint a testvéri közösség megélésében.

Már itt kiemelném 2018. év eleji első alkalmunkat, az **ökumenikus imahetet**, melynek időpontja: 2018. január 22-26, minden este 18 óra. Helyszíne: az Angyalföldi Református templom.

Bartal Zsuzsa
diakónus

Szép tündöklő hajnalcsillag” (a csonkatorony tetejéről)

Templomunk tornyának tatarozása alkalmával lekerült a régi tornyunk tetejéről a csillag. Először csak zöld patinával, réz-rozsdával borítottan, de mostanra megtisztítva, a vörösréz eredeti színében, viseletesen az öregség jelét magán hordozva áll a templomtérben. Mutatja lent is azt, amit egykor fennen hirdetett. Az Isten hatalmát és dicsőségét tanúsító csillagokkal gyakran találkozhat a Biblia-olvasó, azonban a legismertebb a Jézus születésének örömuzenetét hirdető betlehemi csillag motívuma, amely a napkeleti bölcseket a Messiás felé vezette.

A reformáció során és az evangélium-központú gondolkodásban nagy szerepet kaptak a jelképek: egy képben, szimbólumban összesűrített üzenetek, amelyet századokon át megőrzött és ápolt a személyes hitgyakorlat. Ezek a szimbólumok egészen a mai napig használatban vannak a református egyházon belül.

A csillag jelképe (legyen az a templomok tornyainak csúcsán, vagy az úrasztali kendőkön) a református egyház képi nyelvén az isteni vezetésre, útmutatásra és pártfogásra való hagyatkozást jelenti. Az Ószövetség különböző részein kiemelt szerepük van a csillagoknak: hirdetik Isten nagyságát, teremtésének tökéletességét (Neh 9,6; Zsolt 89,6), ezzel önmagukon túl Istenre irányítják a figyelmet. A csillagok állása szerint tájékozódó ember számára a református templomtornyokon lévő jelkép beszél arról, hogy ez a csillag elvezet oda, ahol találkozni lehet a Kegyelemmel: a gyülekezet közösségében; a hirdetett, írott és kiabrázolt Ige megélésében. Érdemes még megemlíteni a csillag-szimbólum harmadik jelentős értelmezését: a Jelenések 22,16-ban Jézus önmagát hasonlítja a hajnalcsillaghoz, amely meghirdeti egy új nap kezdetét. Húsvét hajnalán a halál legyőzésével azt az új életet harangozza, nyitja meg Jézus Krisztus, amelyben a mi feltámadásunk is biztos remény forrása – így ez a szimbólum Rá mutat.

Koroknai Tegez Ferenc

Császárfa

A templomtornyok ácsolatai sokkal bonyolultabb gerendafűzéseket igényelnek, mint a családi házak tetőszerkezeti. Ráadásul meglehetősen ritkán épülnek templomtornyok, így a tervezés szépségét a máshol megszerzett gyakorlat, s a hosszas gondolkodás adja.

Azt a középső gerendát, mely az alján nem támaszkodik, mégis az egész szerkezet támasztását és függőleges szépségét adja, császárfa-nak hívják. Bizonyára a skandináv országokban kitermelhető az a méret, mely egy, válogatott méretben ajándékozható e nemes ügyre, de ma már sokkal hatékonyabb, ha rétegezett, ragasztott, így egyenességét jobban tartó gerendát készítenek.

A templomunk tornyának helyreállításakor előkészített császárfa sokáig fektült a templom melletti udvaron, s elmenve mellette talán nem is gondoltunk arra, hogy ez fogja tartani a teljes csúcsot, s az újonnan készített csillagot. Ha a tornyunk szögletes lenne, akkor jobban el lehetne képzelni azokat az élszarufákat, amik a csúcs közelében nekidőlnek a császárfának, és vagy egy torokgerenda kiképzéssel, vagy fogópárokkal támasztják alá. Mintha egy indiánsátor közepére fellógatnánk egy rudat, aminek felső vége kiáll a sátorból.

A környékünkön égbeszökő hatalmas beton-bábel-tornyok árnyékában, lassan születő szelíd csoda templomunk égre mutató ujjja.

Koroknai Tegez Ferenc